

## **Zelei Réka: A titokzatos idegen**

Margó mama fáradtan nézett az összehasított tüzelőre. Sajgó derekát tapogatva a holnapra gondolt, amikor a fát majd egyedül behordja a tető alá. Az öregasszony szemében könny gyűlt mikor távoli unokájára gondolt. Réges-régen, csecsemő korában találkozhatott vele utoljára. Vajon tudja ki ő? Vajon tudja, hogy mennyire szeretne vele találkozni? Gondolataiba merülve megvacsorázott, elpakolt maga körül és álomra hajtotta fejét.

Reggel korán felkelt, hiszen tudta, hogy a fa nem fog magától bejönni. Amint kiért a konyhába, hihetetlen látvány fogadta. Szépen, rendezetten ott volt az összes hasáb a kandalló mellett, takaros kupacban.

- Álmodom talán? –kérdezgette magától, nem hitt a szemének. Kiszaladt a teraszra, hogy megnézze ki járt ott. Senkit sem látott, pedig nagyon örült volna, hogy megtudja ki volt a segítője. Teltek a napok, de nyoma sem volt a titokzatos idegennek. Margó mama még hosszú ideig töprengett azon, hogy ki lehetett a jótevője.

A következő nap váratlan eseménnyel indult, csöngetett valaki. Margó mama kinyitotta az ajtót, de nem állt ott senki. Egy süteménnyel teli kosár és azon egy levél hevert a küszöb előtt. A levélke sorai megríkátták, meghatottan ballagott vissza a házba, ahol kedves karosszékeben ülve újra és újra elolvasta a kacskaringós sorokat.

-Biztosan a kisunokám küldte a messzi távolból - gondolta könnyektől elhomályosuló szemekkel.

-Bárcsak közelebb laknának és többet láthatnám a családomat - szomorkodott.

Az erdő közepén, ahol lakott, nem volt kivel megosztani a gondolatait. Időnként betért hozzá a vadász, aki egyfolytában a környéken felbukkanó hatalmas farkasról áradozott. Bizony örült volna egy szép gerendának az ágya előtt.... Margó mama nagyon szerette az állatokat, hiszen gyakran társasául szegődtek az erdei séták alkalmával. A farkast sem szívesen látta volna kiterítve, de nem akarta megsérteni vadász barátját véleményével. Az állatok nemcsak kísérték, de amiben tudtak segítettek az öregasszonyt, hiszen mindig számíthattak rá egy talpba szúródott tüske vagy élelemhiány esetén. Egy nap Margó mama elindult kis taligájával, ládákkal megrakodva a közeli diófásba, melyet mogyoróbokrok vettek körbe.

-Gyűjtök diót, mogyorót, hiszen nagyon finom süteményt süthetek majd belőle a kisunokámnak!- gondolta, miközben nekilátott a munkának. Épphogy neki fogott, amikor megjelent egy nyuszi, akinek felkeltették az érdeklődését a csörgő, kopogó csonthéjasok. Ki más maradhatna ki még a mókából, mint a mókusz, aki ilyenkor gyűjtőget téli. Így már hárman munkálkodtak, a kis állatok szorgosan segédkeztek olykor-olykor a bendőbe is került a finomságból. Olyan sok láda megtelt mire beesteledett, hogy nem is tudta mindet hazavinni.

-Annyi baj legyen! Majd holnap visszajövök érte, hisz erre még a madár se jár, ugyan ki vinné el? Másnap reggel amint visszatért megdöbbenve látta, hogy a ládák felborítva, üresen heverték szanaszét.

-Egy újabb rejtély! –gondolta, s szomorúan hazaballagott az üres ládákkal.

-Oda az egész napi munkánk gyümölcse- gondolta. A háza elé érve meglátta a békésen pipázgató vadászt a lócán.

- Tudja kedves, milyen felfedezést tettem a minap éjjel? Friss nyomokra bukkantam, biztos, hogy az az alattomos farkas ólálkodott a környéken.

- Az is Isten teremtménye-mondta mosolyogva a néni, majd bement egy kancsó limonádéért. Elmesélte barátjának, mi történt a diófásban.

-Ez is a gonosz farkas műve lehet! -dühöngött a barátja, majd elköszönt. A néni egész estig maradt a teraszon, a székében ülve elmélkedett, miközben a gyönyörű naplementét nézte. Ki rombolná össze valaki fáradalmas munkáját? Ki segített rajta a fák behordásakor? Különös... Elhatározta, hogy ki fogja deríteni a

turpisságot. Elérkezett a nagy nap, Margó mama elindult a diófásba, a tett helyszínére. Keresett, kutatott, nézte nagyítóval, nézte szemüveggel. Sokáig kutatott, mire végre nyomot talált. Három ezüstös-szürkés szőrszál lengedezett egy fa törzsére tapadva.

-Hiába minden-gondolta. Még a végén a vadásznak lesz igaza. Teljesen elszomorodott. Kénytelen lesz beletörődni, hogy soha nem derül fény a különös történésekre, így elindult haza. Bús kedéllyel ballagott, útján végig kísérte egy süni is. Vele osztotta meg bánatát. Amint megérkezett leesett az álla. Sorban, egymásra pakolva ott volt mind az öt láda teli s teli dióval és mogyoróval. A ház sarkánál egy elsuhanó piros köpenyes alakot látott. Utána kiáltott, de az idegen köddé vált.

- Mi folyik itt? Teljes tanácstalanságában barátaihoz, az erdei állatokhoz fordult segítségül. Mindenkit körbe kérdezgetett, tapasztaltak e hasonló történéseket? Kacsa mamát például fészke kibélésével lepte meg ez a valaki. A mókus oduja meg lett javítva az egyik napról a másikra. Béka bácsi új lencséket fedezett fel a tavon a semmiből, miután az övé elszakadt. Egyszóval mindenki tapasztalt, de senki nem látott semmit. Ekkor az egérke halkan megjegyezte :

- Amikor az elcsatangolt fiacskám hazakerült, egy elsuhanó, piros alakot láttam.

- Hisz őt én is láttam!-kiáltott fel Margó mama .

-Én pedig a köpeny alól egy bozontos farkat láttam kivillanni-szólt az őz.

-Lássuk csak! Ki az, aki azóta él erdőkben, amióta ezek a rejtélyes dolgok történnek? - töprengtek. Margó mama szeme felcsillant.

-Az egyetlen hely, ahol meghúzhatta magát az a nagy kiszáradt fa melletti gazdátlan barlang. Induljunk! Óvatosan közelítették meg a barlangot, ahonnan motoszkálás hallatszott, majd megjelent egy rémült állat.

-Kérlek ne bántsatok! Ne üldözzetek el!-mondta.

-Ki vagy te, miért jöttél ide? Tudsz valamit az erdőben történő rejtélyes dolgokról?-kérdezték egymás szavába vágva az erdőlakók.

-Egy alom hetedik kölykeként születtem, egy messzi erdőben. Mivel a gyengéket óvtam, segítettem, nem lehettem családom teljes értékű tagja. Félelmetesnek, gonosznak kellett volna lennem, ezért elüldöztek. Az új helyen zord külsőm miatt, kerültek, elüldöztek. Egy elhagyott piros köpenyt találtam, mely ideig-óráig segített a rejtőzésben harmadik lakhelyemen. Amikor azonban látták, hogy ki vagyok, elzavartak. Hiába segítetek, akinek tudok, gonosznak hisznek, nem kapok esélyt, hogy tagja legyek egy közösségnek! –sírta el magát az állat.

-Te hordtad be a tűzifát és tettél ajándékot a küszöbömre? És te vitted el azösszegyűjtött diót, mogyorót? – kérdezte Margó mama.

A mogyorót a mókus csente el, én csak segítettem visszavinni, mert nagyon megbánta tettét és láttam, hogy cipekedik. A másik két dologban én segítettem.

- Nagyon szép dolgokat cselekedtél és komoly segítséget nyújtottál. Ilyen kedves, jószívű állatot szívesen látunk az erdőnkben. Kérlek, maradj itt! Segítünk rendbehozni a barlangodat!

Az állat örömkönnyekkel a szemében nézett egyikőjükről a másikra.